

— Молодцы ополченци! Биятъ се юнашки, казатой съ високъ гласъ, за да бѣде чутъ отъ всичкитѣ.

По едно врѣме видѣхъ, че идатъ отъ къмъ веригата двама опълченци съ пушкитѣ си.

— Ранени ли сте? ги запитахъ азъ, като видѣхъ че вървяха бърже, не като ранени.

— Не, ваше благородие, не сме ранени, но не можемъ да стрѣляме, пушкитѣ ни се развалиха.

Азъ взехъ пушкитѣ, прѣгледахъ ги и, дѣйствително, тѣ се оказаха развалени. Едната не можеше да се отваря, а на другата — иглата се бѣ счупила.

— Скоро да се върните при другаритѣ си, имъ казахъ азъ, и да си вземете пушки отъ раненитѣ си другари, или отъ Турцитѣ.

Опълченцитѣ бѣгомъ се пустнаха обратно въ веригата.

Ний съ Штабсъ Капитанъ Попова се отдѣлихме отъ купена и излѣзохме на страна отъ него да видимъ какво става татъкъ напредъ.

— Ваше благородие, елате тукъ, се обърнаха нѣколко опълченци къмъ насъ. Тамъ Турцитѣ могатъ да ви ранятъ, а подиръ кой ще ни води въ бой?

Наистина при всичко, че въ това врѣме Турцитѣ бѣха намалели стрѣлбата по нашия участъкъ, но куршумитѣ току свиряха надъ главитѣ ни и падаха около насъ.

— Това е затишие прѣдъ буря, каза Поповъ, като посочи на приближавшитѣ се въ това врѣме Турски колони.

И бурята, дѣйствително, настана: стрѣлбата въ веригата се участи, пакъ засвириха, забрѣмчаха и западаха на около ни куршуми, и ранени пакъ започнаха да пристигватъ на групи на групи.

На привързочния пунктъ — задъ купнитѣ, бѣха се събрали повече отъ 30 человекъ ранени, които чакаха редътъ си. Д-ръ Вязанковъ съ засукани рѣжави енергично работеше: на одного раната прѣвѣрзваше на другъ куршума вадеше, на трети — прѣста, или увисналата само на кожа рѣжа отрѣзваше и т. н. т.